

Др Јасмина Шефер
Институт за педагошка истраживања
Београд

UDK-371.230
Приказ скупа
НВ.LVII.4.2008.
Примљен: 30. X 2008.

ПОВРАТАК ЕНТУЗИЈАЗМА: ТЕМАТСКИ ОБЕЛЕЖЕН ДАН ОСНОВНЕ ШКОЛЕ “14 ОКТОБАР” У БАРИЧУ

Прилазећи школи не види се ништа специјално, зидови импровизовано офарбани (вероватно су то учинили ученици), околина још неуређена, другим речима, недостатак средстава на сваком кораку. Али у школи ври, пуна је деце, наставника и родитеља, као некад за Дан школе.

Данас се у многим школама освети колач и одржи мала приредба за посебне госте. У школу дођу ученици извођачи приредбе и још понеко. Родитељи долазе спорадично, ако су посебно позвани. Дан школе није слободан дан да би се седело код куће, већ дан окупљања свих актера у школи и развијања заједничког, такозваног колективног, осећања и припадања. Али време лети, па што би било важно да некоме уопште припадамо кад имамо виртуелну стварност која нас удаљавајући чини “срећним”? Пошто никоме не припадамо, дисциплиновани нисмо, школа као да постаје поприште досаде, сукоба, агресије и усамљености, док васпитни рад у исто време престаје да буде приоритетни циљ образовања. Шта би рекле наше старе разредне старешине, оне које су биле упућене у наш живот и у њему учествовале? Добро, нису сви. И онда смо се бунили и хтели више од њих, али био је понеки Дан школе, или екскурзија, или излет, где смо једни другима ипак могли видети више од професионалног лица. Шта би рекли професори у иностранству који такође инсистирају на слободним активностима ученика и школским такмичењима, помажући тиме стварање кохезивне школске заједнице и сарадње на пројектима?

Уплашени смо јер у нашим школама има све мање љубави. То је, чак, престало да смета и наставницима и деци. Када не комуницирамо једни с другима, нити заједнички нешто доживљавамо, како ћемо развијати, на пример, потребу да комуницирамо с људима који су различити и далеко од нас. Како знати смисао људских права, на пример, ако се не васпитавамо да будемо хумани, пре свега једни према другима, а потом искрено заинтересовани за људе који живе широм света.

У основној школи у Баричу тај проблем више не постоји. Нису уведене дисциплинске мере, нити такмичења, али јесу слободне активности окупљене око заједничких идеја и тема. Дан школе је била синтеза шеснаест тематских радних дана у протеклој години, који су били само завршница дуготрајних пројеката ученика у настави и ван ње. Интердисциплинарна тематска акција равна подвигу.

Тема Дана школе су *Стилови живота*. У свакој учионици и ван ње у дворишту по једна радионица у вези с темама које одређују стил живота: начин исхране – здрава храна; фолклорни предмети, одећа и обућа; формирање баште и сађење дрвета у дворишту где локална заједница припрема отварање чесме; промовисање и презентација више од 100 спортиста у фискултурној сали који активно тренирају у области различитих спортова како у школи, тако и у локалној средини, и тако редом. Рекли су нам да се тако баве децом с проблемима у понашању, оном која имају проблеме у породици или проводе време на улици предграђа, као и оном која су талентована. Радионице не приказују само своје продукте, већ праве на лицу места различите ђаконије, кроје, везу, обликују глину, сликају.

Локални полицајац, комуникативан и образован у средњој музичкој школи на смеру за цез, посвећен свом позиву дружи се са децом, наступа на приредби с њима у плесачким и певачким нумерама, бивајући идол и дечацима и девојчицама. Једна група ученика “шпарта” школом униформисана у редаре одржавајући ред.

Коначно, окупљање у сали. Компјутерска презентација 16 држава (Кина, Јапан, Русија, Индија, различите европске земље, Америка, Канада, Аустралија, Нови Зеланд итд.) којима су током године били посвећени посебни тематски дани. Тих дана, као и сада, по учионицама су се одвијале радионице које су се односиле на оно што је специфично за културе различитих земаља – од одеће, комуникације, архитектуре, начина живота, до историјских споменика, климе и природних лепота, истакнутих великана у различитим областима. Пуна два сата, без престанка, у низу су се ређали резимеи тематских дана, праћени одговарајућим играчким и певачким наступима које су између пројекција изводили ученици. Поред гостију из локалне средине и амбасада које су тематски биле укључиване током године у сарадњу са школом, сала је препуна деце. Ни врата не могу да се затворе. Гурају се да виде све што су током године радили, да се покажу, да још једном доживе. Осим повременог жамора, отворених уста и очију деца прате сваки корак на сцени и екрану, јер тамо су њихови другови, а на екрану су они сами у активностима забележеним током године. Тискају се, друже, осмехују и све их интересује. А сама презентација 16 земаља представља својеврсно наставно средство за будућу наставу географије у

овој школи. Укратко, без досадних детаља, снимци подсећају на најважније градове, природу и културне стожере земаља, а у посебном делу говоре и о томе како су деца школе доживела те културе на тематским данима.

Излишно је аналитичким речима научног часописа писати овај приказ. Тамо је било свега: емоција, комуникације, позитивног доживљавања себе и својих способности и талената, интересовања за друге и свет у целини, буђења радозналости за различитости и сличности оних који су нам близу и далеко, за уметност, спорт, науку... све. Био је ту на делу систем вредности који се давно изгубио, а о коме се стално прича – толеранција и, више од тога, љубав и знање. И то није било само једном, као плод посебног напора који потом замире, већ то траје неколико година, усавршава се и расте, укључује све више актера из школе и ван ње. Трајање добрих примера је оно што заиста недостаје нашој средини.